

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 11.747 van 26 mei 2008
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: op het kantoor van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse zaken, thans de minister van Migratie- en Asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 21 december 2007 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 21 november 2007 strekkende tot afneming van een verblijfs-/vestigingsvergunning of van een verblijfsdocument en de beslissing van 21 november 2007 waarbij verzoeker het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 maart 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. VAN HOEY, die loco advocaat J. DEWIT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoeker dient op 14 februari 2001 een aanvraag tot vestiging in. Op 13 juli 2001 werd aan hem een identiteitskaart voor vreemdelingen afgeleverd. Op 21 november 2007 beslist de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken tot afneming van een verblijfs-/vestigingsvergunning of van een verblijfsdocument. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Op 14/02/2001 deed betrokkene een aanvraag vestiging op basis van art. 40 van de wet van 15/12/1980. De aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat werd afgesloten met mevrouw D.N. op 23/06/2000. Op 13/07/2001 werd betrokkene een IK voor vreemdelingen afgeleverd.

Overwegende dat artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht. Overwegende dat artikel 146bis van het Belgisch burgerlijk wetboek voor de Belgische onderdanen bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens een van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Overwegende dat het openbaar ministerie stelt de inschrijving van het huwelijk tussen M. alias K.I. en D.N. in het bevolkingsregister met toepassing van art. 31 van de IPR codex ongedaan te maken en niet over te gaan tot de overschrijving van de huwelijksakte in de registers van de burgerlijke stand.

Tevens stelt het openbaar ministerie dat een buitenlandse authentieke akte door alle overheden wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van de IPR codex. De toepassing van een bepaling van het buitenlands recht, in casu het Albanese recht, wordt geweigerd voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk indruist tegen de Belgische openbare orde. Als strijdig met de Belgische openbare orde dient te worden beschouwd elke huwelijksvoltrekking waarvan uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens een van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijke voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde. Met betrekking tot het afgesloten huwelijk tussen M.K. alias K.I. en D.N. acht het openbaar ministerie dit meer dan voldoende bewezen. Bijgevolg weigert de dienst Vreemdelingenzaken het tussen M.K. alias K.I. en D.N. afgesloten huwelijk te erkennen. Bijgevolg dient de identiteitskaart voor vreemdelingen ingetrokken te worden, aangezien schending van artikel 146bis van het Belgisch burgerlijk wetboek.

Conform art. 35, eerste lid van het KB van 8/10/1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfs- of vestigingsvergunning ontnomen aan de vreemdeling aan wie kennis gegeven wordt van een maatregel tot verwijdering van het grondgebied.”

Tevens wordt aan verzoeker het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“art 7,3 wet 15.12.1980

De betrokkene heeft door zijn gedrag de openbare orde geschaad: trad in het huwelijk met een Belgische onderdaan met als enige bedoeling zijn verblijfstoestand te regulariseren. De inschrijving van dit huwelijk werd door het parket van de procureur des konings te Brugge op 14/02/2006 ongedaan gemaakt.

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij/zij gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet.”

2. Onderzoek van het beroep.

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek het zorgvuldigheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en de rechten van verdediging. Verzoeker betoogt dat hij werd ingeschreven in de bevolkingsregisters, op 13 juli 2001 een identiteitskaart voor vreemdelingen verkreeg en op grond van deze gegevens de dienst Vreemdelingenzaken niet

meer kan beslissen het tussen hem en D.N. afgesloten huwelijk te weigeren. Verzoeker stelt dat dit geenszins de bevoegdheid is van de dienst Vreemdelingenzaken en heeft de rechtbank van eerste aanleg te Brugge in haar vonnis van 21 december 2004, dat nog steeds geldig is, expliciet gesteld dat het huwelijk dient te worden aangenomen. De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken houdt niet alleen tegenstrijdigheden en leemtes in, maar is ook onjuist; haar beslissing wordt derhalve niet gedragen door deugdelijke motieven.

2.1.2. De rechten van verdediging zijn niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet).

Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (R.v.St. 20 oktober 2006, nr. 163.900, R.v.St. 8 januari 2007, nr. 166.392). Verzoeker voert de schending aan van het rechtszekerheidsbeginsel maar licht niet toe hij dit geschonden acht zodat er, wat dit onderdeel betreft, geen sprake is van een middel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007; R.v.St. nr. 154.954, 14 februari 2006).

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt het volgende vastgesteld:

"Op 14/02/2001 deed betrokkene een aanvraag vestiging op basis van art. 40 van de wet van 15/12/1980. De aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat werd afgesloten met mevrouw D.N. op 23/06/2000. Op 13/07/2001 werd betrokkene een IK voor vreemdelingen afgeleverd.

Overwegende dat artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht. Overwegende dat artikel 146bis van het Belgisch burgerlijk wetboek voor de Belgische onderdanen bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens een van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Overwegende dat het openbaar ministerie stelt de inschrijving van het huwelijk tussen M. alias K.I. en D.N. in het bevolkingsregister met toepassing van art. 31 van de IPR codex ongedaan te maken en niet over te gaan tot de overschrijving van de huwelijksakte in de registers van de burgerlijke stand.

Tevens stelt het openbaar ministerie dat een buitenlandse authentieke akte door alle overheden wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met

inachtneming van de artikelen 18 en 21 van de IPR codex. De toepassing van een bepaling van het buitenlands recht, in casu het Albanese recht, wordt geweigerd voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk indruist tegen de Belgische openbare orde. Als strijdig met de Belgische openbare orde dient te worden beschouwd elke huwelijksvoltrekking waarvan uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens een van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijke voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde. Met betrekking tot het afgesloten huwelijk tussen M.K. alias K.I. en D.N. acht het openbaar ministerie dit meer dan voldoende bewezen. Bijgevolg weigert de dienst Vreemdelingenzaken het tussen M.K. alias K.I. en D.N. afgesloten huwelijk te erkennen. Bijgevolg dient de identiteitskaart voor vreemdelingen ingetrokken te worden, aangezien schending van artikel 146bis van het Belgisch burgerlijk wetboek.

Conform art. 35, eerste lid van het KB van 8/10/1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfs- of vestigingsvergunning ontnomen aan de vreemdeling aan wie kennis gegeven wordt van een maatregel tot verwijdering van het grondgebied.”

Verzoeker betoogt dat het geenszins de bevoegdheid is van de dienst Vreemdelingenzaken om te weigeren het afgesloten huwelijk te erkennen.

Artikel 27, §1, eerste lid, van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (WIPR) bepaalt wat volgt:

“Een buitenlands authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.”

Uit deze bepaling volgt dat elke administratieve overheid die, bij de uitoefening van zijn bevoegdheden, van oordeel is dat ingevolge artikel 27 WIPR – en in het bijzonder ingevolge de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 moet worden gelet – de erkenning van een vreemde akte kan weigeren. (cfr. M. TRAEST, *commentaar bij artikel 27 in Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd*, J. ERAUW c.a. (eds.), Antwerpen, Intersentia en Brussel, Bruylant, 2004, (152) 153-154). Te dezen is de verwerende partij de overheid die bevoegd is tot het nemen van een beslissing strekkende tot afneming van een verblijfs-/vestigingsvergunning of van een verblijfsdocument. Zij is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid de doorwerking van de vreemde akte te onderzoeken en desgevallend deze met toepassing van artikel 27, §1, eerste lid, WIPR, te weigeren wanneer zij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 WIPR.

Verzoeker verwijst in zijn betoog naar een vonnis van 21 december 2004 waarin expliciet gesteld zou worden dat het huwelijk dient aangenomen te worden. In de nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat dit vonnis betrekking had op de nationaliteitsverklaring van verzoeker en niet op de erkenning van het huwelijk van verzoeker. Verzoeker brengt dit vonnis niet bij, noch is dit vervat in het administratief dossier. Derhalve maakt verzoeker niet aannemelijk dat de minister van Binnenlandse Zaken op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten tot afneming van een verblijfs-/vestigingsvergunning of van een verblijfsdocument of hierbij de formele motiveringsplicht heeft miskend. Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van machtsmisbruik en bevoegdheidsoverschrijding. Verzoeker betoogt dat enkel en alleen de ambtenaar van de burgerlijke stand bevoegd is om een afgesloten huwelijk te weigeren te erkennen. Verzoeker verwijst naar een vonnis van 21 december 2004 van de rechtbank van eerste aanleg te

Brugge waarin de rechtbank expliciet stelt dat de geldigheid van het huwelijk dient te worden aangenomen en waarmee de dienst Vreemdelingenzaken meent geen rekening te moeten houden. De dienst Vreemdelingenzaken gaat hier haar bevoegdheid te buiten, zij miskent immers de inhoud van een bestaande rechterlijke beslissing. Aldus is de motivering geenszins juist gemotiveerd.

2.2.2. Artikel 164 van de Grondwet luidt als volgt:

“Het opmaken van de akten van de burgerlijke stand en het houden van de registers behoren bij uitsluiting tot de bevoegdheid van de gemeentelijke overheid.”

Deze bepaling heeft geen betrekking op het erkennen van de geldigheid van buitenlandse aktes. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat de ambtenaar van de burgerlijke stand op 4 mei 2006 heeft geweigerd om het huwelijk te erkennen. Het volstaat voor het overige te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel (2.1.2.) waarbij reeds werd uiteengezet dat de dienst Vreemdelingenzaken wel bevoegd is om te weigeren het huwelijk tussen betrokkenen te erkennen. Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van “de miskenning van bestaande rechterlijke beslissingen” en “miskening van het ingestelde hoger beroep”. Verzoeker betoogt dat de dienst Vreemdelingenzaken meent geen rekening te moeten houden met het vonnis van 21 december 2004 van de rechtbank van eerste aanleg te Brugge. De dienst Vreemdelingenzaken gaat hier zoals reeds aangegeven haar bevoegdheid te buiten. Zij miskent de inhoud van de bestaande rechterlijke beslissing. Zij miskent het door verzoeker in Albanië gesloten bestand huwelijk. Verzoeker en mevrouw D. hebben hun formele toestemming gegeven tot het huwelijk en hadden op het ogenblik van het afsluiten beiden de uitdrukkelijke intentie een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen. Verzoeker stelt dat het om een schijnhuwelijk zou gaan wordt tegengesproken door tal van andere elementen waaronder de omstandigheden waarin verzoeker mevrouw D. leerde kennen, evenals verschillende getuigenverklaringen en dat het gesloten huwelijk aldus geenszins indruist tegen de Belgische openbare orde.

2.3.2. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (R.v.St. 20 oktober 2006, nr. 163.900, R.v.St. 8 januari 2007, nr. 166.392).

Verzoeker duidt niet de rechtsregel of het rechtsbeginsel aan dat hij geschonden acht zodat er geen sprake is van een middel. Het derde middel is niet ontvankelijk.

2.4.1. In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het E.V.R.M. Hij betoogt dat hij sedert 2000 in België verblijft en nog steeds is gehuwd met de Belgische mevrouw D. Verzoeker stelt dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen maatregel en het beoogde doel, dat telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op familieleven en dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het artikel 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel. Niet het uitzettingsbeleid op zich wordt beoordeeld maar wel het juiste evenwicht tussen het nagestreefde doel en het door artikel 8 E.V.R.M. gewaarborgde recht van de uitgezette. Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing tot afneming van de identiteitskaart voor vreemdelingen en het in uitvoering van deze beslissing ten aanzien van

verzoeker genomen bevel om het grondgebied te verlaten in deze benadering niet gerechtvaardigd zijn, daar ze enkel als gevolg hebben dat verzoekers recht op gezinsleven geschonden wordt en de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing.

2.4.2. Krachtens artikel 8, eerste lid van het E.V.R.M. heeft ieder recht op respect voor zijn familie- en gezinsleven. Het tweede lid van artikel 8 van het E.V.R.M. geeft aan onder welke voorwaarden bepaalde beperkingen mogelijk zijn op deze grondrechten. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het E.V.R.M. dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het E.V.R.M. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het E.V.R.M. (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). De vreemdeling dient aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.

In de eerste bestreden beslissing wordt de erkenning van het huwelijk tussen verzoeker en D.N. door de dienst Vreemdelingenzaken geweigerd omdat het openbaar ministerie acht dat uit een geheel van omstandigheden blijkt dat bij de huwelijksvoltrekking de intentie van minstens een van de echtgenoten kennelijk niet gericht was op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van de gehuwde. Reeds hoger (2.1.2.) werd vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de minister van Binnenlandse Zaken op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten tot afnemering van een verblijfs-/vestigingsvergunning of van een verblijfsdocument. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat de ambtenaar van de burgerlijke stand op 4 mei 2006 heeft geweigerd om het huwelijk te erkennen omdat er sprake is van een schijnhuwelijk.

In zijn betoog beperkt verzoeker zich in hoofdzaak tot een theoretische uiteenzetting betreffende artikel 8 van het E.V.R.M. en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Hij maakt evenwel niet aannemelijk dat er in casu daadwerkelijk sprake is van een beschermingswaardig familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het E.V.R.M. Het vierde middel is onontvankelijk.

3. Uit voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. De verzoekende partij heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend en acht door:

dhr. M. MILOJKOWIC,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
---------------------	--

dhr. T. VALGAERTS,	toegevoegd griffier.
--------------------	----------------------

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

M. MILOJKOWIC.